

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Նվեր հիշատակի առ Պ . Հ . Ճանֆեսճյան հո՛ւշք

Սա խաղաղ Մայր Օվկեանին,
Ուր փողփողեն ավազք ոսկի՝
Մեր երազոց վառարանին՝
Թ՛եղրեն՝ վարդից մեջ աճյունի

Երբ արևը շողշողե,
Դու իմ սերը միշտ հիշե՛:

Թավուտքե մը կանաչ ու մորչ,
Որոց շուքը սիրեինք միշտ
Նստիլ, խոսիլ շրթամբք դողողոջ,
Ծրծել անհագ իրարու սիրտ,

Երբ տերև մը խարշափե,
Դու իմ մրմունջքը հիշե՛:

Առավոտներն գարնանային,
Ո՛հ, հորիզոնն ալ վարդավառ՝
Յայց ելնելուդ ծաղկած մարգին,
Ուր կը գտնես մորչ չոր մացառ՝

Երբ թռչնիկ մը ճրովողե,
Դու իմ իդճերը հիշե՛:

Պաղլար-պաշի ելած ասեն՝
Եվ կամ սա՛րը Չամլըճային՝
Միրո՛ւն վայրեր ուր միշտ արդեն
Ճենել հոգիք մեր սիրեին՝

Երբոր գեփյուտ մը փրչե,
Դու ին հոգին միշտ հիշե՛:

Եվ առօրյա աշխատանքե
Վաստակաբեկ վերադարձիդ՝
Եվ կամ սիրո արշավանքե
Դարձած ասեն տրրոփ ի սիրտ՝

Երբ հորիզոնն հրդեհե,
Դու ին կրակները հիշե՛:

Ամրան գիշեր մ'երբոր գտնես
Աստղերն առատ գլխուդ վրրա՝
Եվ լուսինը լապտեր ընես
Դողդոջ քայլից դեպ ՚ի Մոտա,

Երբ շրշագգեստ մը շրշե,
Իմ մաշած սիրտը հիշե՛:

Տրտում նստած դու պատուհան՝
Հառած երկնից այն սևերես՝
Սև մըտածմանց լոկ վառարան
Տժգույն ճակատդ և աչերդ վես՝

Տըխտը կոչնակ մ'երբ հնչե,
Մըտերմիդ մա՛հը հիշե՛:

Հոկտեմբերի 6, 1871